

Els museus municipals transformen la seva realitat

E

I present número de la revista ARREL recull, en la seva secció d'*Experiències municipals*, un tema ben suggerent: la realitat de determinats museus municipals de les comarques barcelonines.

Fins fa no gaires anys, els nostres museus eren uns edificis –sovint inhòspits– amb una sèrie de dependències i sales que intentaven informar el visitant de la història d'una determinada ciutat o, en un altre cas, de l'evolució seguida per un determinat aspecte de l'art, de les eines, de les màquines... La selecció dels materials que s'hi exhibien, la col·locació de les peces, no obeïa, sovint, a un interès didàctic i pedagògic, sinó a una simple exposició de materials i prou, sense altres objectius.

Darrerament s'han fet i es fan molts esforços per tal d'aconseguir que aquesta imatge caduca lligada als nostres museus canviï i les seves instal·lacions esdevinguin àgils, interessants i formatives. I això es va aconseguir amb força d'èxit gràcies a l'interès de mostrar pels ajuntaments de les nostres viles i ciutats, que s'han adonat de l'interès dels museus com a generadors de cultura i de recuperació dels senyals d'identitat de les comunitats ciutadanes.

Conscient com n'és, ARREL no ha volgut deixar passar el temps sense donar a conèixer aquest esforç realitzat, i vol mostrar la realitat de diversos museus municipals que, malgrat les seves diverses realitats, han procurat avançar en la línia que apuntàvem més amunt, de convertir-los en institucions vives i dinàmiques al servei de la col·lectivitat.

És amb aquest esperit que hem escollit, per a les nostres pàgines, l'experiència viscuda en els museus de Granollers, de Badalona, de Mataró i d'Art

de Sabadell, que d'alguna manera presenten el gran ventall de situacions en les quals es troben la majoria dels museus municipals. El de Granollers, un museu de construcció ben recent, amb una estructura externa i interna ben pensada, és un exemple en el qual emmirallar-se. El de Badalona, amb una estructura d'edifici poc en la línia d'allò que hauria de ser un museu, compta, però, amb un equip conscient d'aquesta realitat i amb una clara vocació de reciclar-lo com més aviat millor. Mentre això sigui difícil, s'esforça a aprofitar les actuals estructures per acostar la realitat de la institució a la població. El de Mataró és un museu clàssic quant a

l'edifici, però força renovador en els continguts i activitats, igual com el Museu d'Art de Sabadell, que, malgrat no ésser obert al públic de manera contínua, obre les seves portes a diverses manifestacions i activitats.

Estem segurs que la diversitat d'experiències en el camp museístic que us oferim serà un element de reflexió sobre les possibles noves iniciatives que es vagin produint arreu. Amb aquesta intenció i amb la de fer possible que els nostres museus esdevinguin, cada vegada més, una realitat amb la qual calgui comptar, us presentem els treballs que segueixen.

PILAR VILADEGUT

En el tombant dels anys 60 als 70, coincidint amb l'empenta de les escoles de pedagogia activa, la demanda social, bàsicament escolar en un primer moment, s'inicià –en els museus– un procés d'obertura cap a noves formes d'exposició i cap a un nou enfocament dels continguts.